

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania R. M.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 24 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 czerwca 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 3 czerwca 2015 r. oddalił apelację wnioskodawcy R. M. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z 26 czerwca 2014 r. oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z 5 października 2012 r. odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wyrok Sądu Apelacyjnego wnioskodawca zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie: (-) art. 382 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez całkowite pominięcie przez Sąd drugiej instancji treści i wniosków zawartych w opinii biegłego z zakresu diabetologii z 20 sierpnia 2013 r. oraz opinii biegłego z zakresu medycyny pracy z 20 sierpnia 2013 r.; (-) art. 382 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. i art. 286 k.p.c., art. 232 zd. drugie k.p.c. i art. 241 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 378 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie treści i wniosków

zawartych w opinii biegłego z zakresu diabetologii oraz opinii biegłego z zakresu medycyny pracy z 20 sierpnia 2013 r.

Pełnomocnik skarżącego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia jej oczywistą zasadnością. Wskazał, że w aktach sprawy znajdują się opinie biegłych, których wnioski końcowe na pierwszy „rzut oka” są całkowicie odmienne i wykluczają się wzajemnie, a Sąd pierwszej jak i drugiej instancji w żaden logiczny i przekonujący sposób nie wskazały, dlaczego odmówiły wiarygodności i wartości dowodowej części z tych opinii. Jednocześnie pełnomocnik stwierdził, że powody odmowy wiarygodności i wartości części opinii biegłych, na które powołał się Sąd pierwszej instancji, a w ślad za nim Sąd drugiej instancji, nie zachodzą w przedmiotowej sprawie. Pełnomocnik wyjaśniał, że w łącznej opinii biegłych z zakresu diabetologii, pulmonologii, medycyny pracy i okulistyki z 18 grudnia 2012 r., biegli we wnioskach końcowych wskazali, że brak jest podstaw do uznania wnioskodawcy za częściowo niezdolnego do pracy. Jednak wnioski kolejnych opinii były całkowicie odmienne – w opinii z 20 sierpnia 2013 r. biegły z zakresu medycyny pracy stwierdził, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy z powodu cukrzycy; z kolei w opinii z 20 sierpnia 2013 r. biegły z zakresu diabetologii uznał wnioskodawcę „za osobę częściowo niezdolną do pracy trwale”, co według pełnomocnika należało rozumieć jako całkowitą okresową niezdolności do pracy. Pomimo tak różnych wniosków, zdaniem pełnomocnika, Sąd pierwszej instancji nie wyjaśnił powstałych wątpliwości, dopuszczając kolejne dowody z opinii biegłego z zakresu psychologii i medycyny pracy pod kątem możliwości przekwalifikowania wnioskodawcy. Biegli ci w żaden sposób nie odnieśli się natomiast do stwierdzonych przez biegłego z zakresu diabetologii w opinii z 20 sierpnia 2013 r. bardzo wysokich wartości glikemii u wnioskodawcy. Z kolei w postępowaniu apelacyjnym Sąd drugiej instancji dopuścił dowód z kolejnej opinii biegłego z zakresu medycyny pracy. Biegły ten, zdaniem pełnomocnika, w żadnej części opinii nie odniósł się do kwestii wskazanych przez biegłego diabetologa w opinii z 20 sierpnia 2013 r. Pełnomocnik skarżącego zarzucił, że Sąd drugiej instancji nie wypowiedział się co do wartości dowodowej opinii, w których wnioskodawca został uznany za niezdolnego do pracy. Jednocześnie odnosił się do powodów, dla których Sąd pierwszej oraz drugiej

instancji zdyskredytowały wnioski końcowe z opinii biegłych z zakresu medycyny pracy i diabetologii z 20 sierpnia 2013 r., stwierdzając, że pierwszy powód - brak odniesienia się biegłych do możliwości przekwalifikowania wnioskodawcy - jest nieprawdziwy. Z kolei drugi powód - ustalenie przez biegłego diabetologa u wnioskodawcy nieznaney ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych całkowitej niezdolności do pracy zgodnej z jego kwalifikacjami - zdaniem pełnomocnika zwrot te został wyrwany z kontekstu, a we wnioskach końcowych biegły wyraźnie wskazał, że uznaje wnioskodawcę za osobę częściowo niezdolną do pracy trwale.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera wyłącznie na przesłance oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w ujęciu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa; z kolei oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczną natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie SN z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171, oraz powołane tam orzeczenia). Spełnienie tej przesłanki możliwe jest wyłącznie przy tak ewidentnym naruszeniu prawa, którego stwierdzenie nie wymaga dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub prawniczej (por. postanowienie SN z 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619).

Stan taki nie występuje w tej sprawie, ponieważ pełnomocnik skarżącego, uzasadniając przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wchodzi w szczegóły postępowania dowodowego, kwestionując ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd drugiej instancji. Zarzuty pełnomocnika skarżącego opierają się na dowodach z dwóch opiniach biegłych sądowych z zakresu medycyny pracy oraz diabetologii z 20 sierpnia 2013 r., których wnioski końcowe, jego zdaniem, są korzystne dla wnioskodawcy. Tymczasem na materiał dowodowy zgromadzony w tej sprawie składają się również opinie innych biegłych sądowych (łączna opinia biegłych z zakresu diabetologii, pulmonologii, medycyny pracy i okulistyki z grudnia 2012 r., opinie biegłego z zakresu psychologii z 17 kwietnia 2014 r., opinia biegłego z zakresu medycyny pracy z 30 maja 2014 r., opinia biegłego z zakresu medycyny pracy z 3 marca 2015 r.), z których wynika możliwość przekwalifikowania zawodowego wnioskodawcy, a wniosków z tych opinii pełnomocnik skarżącego nie podważa. W tej sytuacji nie wykazano, że oczywistym kwalifikowanym naruszeniem przepisów prawa przez Sąd drugiej instancji było oparcie zaskarżonego rozstrzygnięcia na dowodach z tych opinii biegłych sądowych, z których wynika możliwość przekwalifikowania zawodowego wnioskodawcy. Tym bardziej, że zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która nie tylko całkowicie lub częściowo utraciła zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu, ale jednocześnie nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.